

Anita Verkerk

Vergeten Schande

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Vergeten Schande
ISBN 9789462042018
Herziene heruitgave

© 2017 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2017 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Met dank aan iedereen die mij in 1994 heeft geholpen bij het schrijven van deze roman, in het bijzonder de toenmalige Stichting Open Deur in Brunssum en de Sociale Dienst van de gemeente Soest.

HALLO ALLEMAAL!

Vergeten schande is een boeiende en ook ontroerende liefdesroman, die ik in de zomer van 1994 heb geschreven.

Vandaag de dag kan niemand zich meer voorstellen dat we het ooit zonder internet, e-mailtjes, iPods en mobiele telefoons hebben moeten stellen. Maar in 1994 waagden maar weinig mensen zich aan een e-mail, een mobieltje was een zeldzaamheid en we betaalden allemaal nog gewoon met guldens.

De wereld zag er toen dus heel anders uit dan nu, maar helaas is het onderwerp van deze roman nog steeds verrassend actueel.

Diverse gebeurtenissen in *Vergeten schande* zijn gebaseerd op een zwartboek over de misstanden rond bijstandsmoeders, dat destijds werd opgesteld door de toenmalige Stichting Open Deur in Brunssum.

Ik wens iedereen veel leesplezier met deze nieuwe uitgave van *Vergeten schande*.

Groetjes,
:-) Anita

*Als slachthuizen glazen muren hadden,
was iedereen vegetariër.*

Paul en Linda McCartney

HOOFDSTUK 1

Het was gezellig druk in de eeuwenoude Kerkebuurt van Soest. Aan de rand van de nauwe straatjes stonden kraampjes vol kerstversiering en dennentakken. Soesters en toeristen verdrongen elkaar in een bonte mengeling van wriemelende mensen voor de kerststal op het pleintje naast de Oude Kerk.

Een hese stem probeerde boven het geroezemoes uit te komen. “Johoho!” klonk het schor.

“Daar is de kerstman, mama!” riep Benny enthousiast. “Een echte kerstman!”

Inge glimlachte. Wat werd hij groot, haar Benny. Ruim zes jaar was hij nu en ze kon zich nog iedere minuut van de bevalling herinneren. Nou ja, dat kwam misschien ook wel doordat ze nu wéér in verwachting was. Even legde ze haar hand op haar hoogzwangere buik en keek toen opzij naar Arno, die naast haar liep. Stoer en gebruid ondanks de tijd van het jaar. In zijn grijze ogen lag een uitdagende glans. Ze volgde zijn blik en zuchtte. Ze had het kunnen weten. Daar, bij het kraampje met houtsnijwerk, stond een blonde schoonheid over een sierlijk engeltje gebogen. Haar ronde vormen staken verleidelijk onder haar nepbontje uit.

Arno... Arno had wel erg veel belangstelling voor andere vrouwen. In het begin van hun verkeringstijd had ze het vaak met een grapje afgedaan. “Hij mag van mij overal honger krijgen, als hij maar thuis komt eten!” riep ze dan. Maar toen had ze zich nog niet echt ongerust gemaakt,

terwijl nu...

Ze schrok van een luid gebel achter hen. "Mama!" juichte Benny. "Een arrenslee op wieltjes! Mag ik daar in?"

Inge keek naar de twee snuivende dampende paarden, die rilden in hun tuig. En naar de bonkige boerenkar waar ze voor gespannen stonden. Haar gezicht betrok. Eigenlijk had ze niet veel zin om in zo'n hobbelend geval rondjes over de kerstmarkt te rijden. Zeker niet met die dikke buik. "Wacht maar hier," bromde Arno. "Ik ga wel weer."

Ze keek ze na. Het blonde jongetje met zijn felblauwe jasje en de sportieve dertiger in zijn pilotenjack. Haar zoon en haar man. Het had zo fijn kunnen zijn met z'n drietjes, als Arno nou maar niet steeds...

Het waren niet alleen zijn avontuurtjes waar ze zo beroerd van werd. Hij dronk. En dat was geregeld een behoorlijk slokje te veel. Als hij dan thuiskwam, wist ze steeds vaker niet waar ze het zoeken moest. Hij was agressief en hij stonk ook nog. Naar bier. Bah.

Luid rinkelend kwam de arrenslee alweer voorbij.

"Dag mam!" riep Benny en hij wuifde uitbundig.

Ze zwaaide tot de kar de hoek omreed. Toen zuchtte ze diep. Arno had het warmste plekje van de hele slee. Hij zat precies tussen twee vrolijke jonge vrouwen in. Een vlotte blonde en een donkere vrouw met een exotische uitstraling.

Arno... Het was allemaal toch wel heel anders gelopen dan ze had gedacht.

Wat was ze opgewonden geweest, kort na hun eerste ontmoeting. Ze las er nog wel eens over in haar dagboek. Dat hield ze trouw bij, al vanaf haar veertiende.

Hoi dagboek!

Vandaag is het toch zo heerlijk geweest! Ik heb een man ontmoet. Zomaar, in de disco. Ik zat daar met Karin een beetje aan de bar te hangen en daar stond hij opeens naast me. Ik zag hem eerst niet, want ik was veel te druk met Karin in gesprek. Maar ineens gleeed ik van mijn kruk, zomaar tegen Arno aan. Twee staalgrijze ogen boorden zich heel diep in die van mij. Ik kreeg een gek gevoel in mijn buik. Het was net of er allemaal kleine beestjes zaten te kriebelen, ver weg in mijn binnenste. Met een schok schoot ik weer recht. "Sorry," mompelde ik, "ik weet niet hoe..."

"Geeft niks," antwoordde Arno. "Voor zo'n leuke meid heb ik graag een glaasje bier over." Ik keek hem eerst verbaasd aan, maar al gauw zag ik waar hij het over had. Hij was kletsnat! Door die botsing met mij had hij een heel glas bier over zich heen gekregen!

Ik wist niet meer wat ik zeggen moest, maar Arno keek me heel speciaal aan en zei: "Je kunt het weer goed maken met een dansje. Kom op." En daar gingen we. Dicht tegen elkaar aan over de gezellige dansvloer. Zalig gewoon!

Het is toch zo'n fantastische spetter! Hij is lang en sterk en hij heeft donkerblonde haren. En weet je, dagboek, hij heeft me ook al gekust! Stel je voor, ik heb een echte kus gehad. Zo'n spannende, waar ik wel eens over gelezen heb. Het gebeurde aan het einde van de avond, buiten bij het hek. Donker was het en ontzettend koud. Opeens was zijn arm om me heen en zijn gezicht kwam heel dichtbij. Ik rook zijn aftershave, lekker kruidig, zo echt mannelijk. Nee, die geur zal ik nooit meer vergeten, mijn hele leven

niet. En de rest ook niet. Want toen waren zijn lippen ineens op die van mij. Het voelde warm en spannend. Zijn tong gleed voorzichtig tussen mijn tanden door en ging op onderzoek door mijn hele mond heen. De vlammen sloegen me uit en ik raakte helemaal in de war. Dat zo'n knappe man juist mij uitgekozen had. Mij! Super!

Ja, zo was het begonnen, bijna acht jaar geleden op een mooie dag in mei. Stapelverliefd was ze geweest. Hoteldebotel van die knappe man.

Huiverend trok Inge haar jas wat dichtër om zich heen. Er was veel gebeurd, sinds die dag.

“Het was gaaf, mam!” riep een kinderstem dwars door haar gedachten heen. “Hartstikke gaaf! Ik wil nog een keer.”

Inge keek zoekend om zich heen. “Waar is papa?”

“Weet ik veel.”

“Kom nou Benny, je zat toch tegenover hem?”

Benny haalde zijn schouders op. “Hij was opeens weg. Hè, toe nou mam, mag ik nog een keer?”

“Geen sprake van! Ik wil onderhand weer naar huis.”

Met een woest gebaar schudde ze haar kastanjebruine lokken naar achter. “Hè,” mompelde ze geërgerd in zichzelf. “Hij weet best dat ik niet zo lang kan staan.”

Ze deed een stap naar voren, wipte op haar tenen en probeerde over de menigte heen te kijken. Het had weinig effect. Zo lang was ze niet.

“Arno! Arno!” Maar het geluid van haar stem ging verloren in het geroezemoes van de mensenmassa.

“Arno!” riep ze nog eens. Er lag een intens verdrietige

klank in haar stem en nog iets anders ook. Kreunend zocht ze steun bij een lantarenpaal. Waar kwam die rare kramp opeens vandaan? Vlijmende steken, die dwars door haar hele lichaam heen leken te flitsen. Dit gevoel had ze al eens eerder gehad. Maar dat kon toch niet? Niet hier! Als-jeblijft niet hier! Ze kon toch niet midden op de markt haar kind ter wereld brengen? Ze moest naar huis, zo gauw mogelijk naar huis! Waar was Arno nou?

“Arno!” gilde ze wanhopig.

Mensen draaiden zich om en keken naar haar. Naar die intens witte, hoogzwangere vrouw, die zich met een van pijn vertrokken gezicht aan een lantarenpaal vastklampte.

“Kan ik u helpen?” vroeg een schorre stem achter haar.

“Mijn man!” hijgde ze kreunend. “Ik zoek mijn man. De baby...”

“Volgens mij moet u zo gauw mogelijk naar het ziekenhuis,” antwoordde de stem. “Ik breng u wel met de auto. De ambulance doet er altijd zo lang over om in Soest te komen.”

Een nieuwe pijnscheut liet Inge bijna dubbelslaan.

“Arno,” fluisterde ze. “Arno, waar blijf je nou?”

“Kom maar,” troostte de hese stem. “Kunt u nog lopen? Mijn auto staat vlakbij.”

Inge voelde de kramp langzaam wegebben en haalde diep adem. Traag draaide ze haar hoofd naar de man die haar zijn hulp had aangeboden.

Het was de kerstman.

Zijn buik was net zo dik als de hare. Van onder zijn felrode muts keken twee heldergroene ogen haar opletlend aan.

“Gaat het weer een beetje?”

“Ja, nu wel, maar zo meteen...”

Er kwam een nieuwe kramp opzetten en Inge kreunde zachtjes.

“Niet dus,” constateerde de kerstman nuchter. “U moet hier zo gauw mogelijk weg.”

“Ja, maar mijn man...”

“Ik laat hem al omroepen. Als hij in de buurt is, moet hij het horen. Kom nou maar gauw mee naar mijn auto.”

“En... en Benny... Waar is Benny?”

“Die staat hier naast me. Kom nou maar.”

Hij bood haar zijn arm aan en loodste haar zo snel als het ging door de menigte. Achter hen verstomde het geluid van de kerstliedjes met een korte klik.

‘Wil de heer Arno Dubbeldam zich met spoed melden bij de infostand,’ klonk het blikkerig uit de luidspreker.

“Ik wil naar die infostand,” hijgde Inge.

“U gaat in mijn auto zitten,” zei de kerstman beslist. “Ik rijdt u nu meteen naar Molendaal.”

“Ja maar...”

“Hij komt u wel achterna als ze hem gevonden hebben. Benny? Kruip maar achterin.”

“Ja meester.”

Inge hoorde het niet. Ze zakte moeizaam op de voorstoel en keek paniekerig om zich heen. Arno! Schiet nou toch op!

Straks moest ze helemaal alleen... Zachtjes kreunend greep ze weer naar haar buik.

De auto draaide de Torenstraat op en reed met een flinke vaart de grote weg af, richting ziekenhuis.

Arno... Arno was helemaal niet blij geweest met haar zwangerschap. Sterker nog: Arno was woest. Razend!

Hallo dagboek,

Niet zo'n leuke dag vandaag. Arno heeft me geslagen. Heel hard. Misschien was het wel een beetje mijn eigen schuld. Maar ik wist zo zeker dat hij het leuk zou vinden als het eenmaal zover zou zijn. Nou ja, je weet wel wat ik bedoel, dagboek. Ik kon er niks aan doen dat ik moest overgeven, toen die keer. En ja, het was natuurlijk wel heel kort nadat ik mijn pilletje had geslikt. Maar van één keertje overslaan, hoef je toch geen drama te maken? Ik heb de hele strip keurig ingenomen, alleen die ene is er misschien weer uitgekomen. Kan ik er wat aan doen?

Vanmorgen heb ik dus een test gedaan. Lekker zelf. Het was eigenlijk niet nodig. Ik wist het al. Als vrouw voel je zoiets. Bij Benny wist ik het ook meteen. Nou ja, ik ben dus in verwachting. Een beetje vader springt de sterren van de hemel bij zo'n vrolijk bericht. Maar Arno... Arno was weer eens dronken.

"Achterbakse trut!" schreeuwde Arno. "Dat heb je expres gedaan!"

"Nee, echt niet, Arno. Ik..."

"Je wist dat ik het niet wilde! Eén is me meer dan genoeg."

"Nou," antwoordde ik, "nummer twee komt eraan."

Misschien heb ik dat wel iets te uitdagend gezegd. In elk geval kreeg ik een klap. Een harde, recht in mijn gezicht. Maar de tweede keer lukte hem dat niet meer. Ik weerde hem af en gaf hem een schop in zijn kruis. En daarna ben

ik als een gek naar de badkamer gerend. Deur op slot en de douchekop in de aanslag. Voor als hij toch binnen mocht komen. Maar hij kwam niet. Hij lag gillend van de pijn op bed te kronkelen. Nou, moet-ie me maar niet slaan. Dat pik ik echt niet. En dat gezeur over die baby moet ook afgelopen zijn. Weet je wat ik hem hoorde schreeuwen? "Haal dat kind dan weg! Je laat maar abortus doen!" Hij riep het heel hard. Hoe durft hij! Hij weet best hoe gevoelig dat bij mij ligt. Mijn kind zal welkom zijn! Mijn kind hoeft geen verschoppeling te worden! Nou ja, als hij straks weer nuchter is, zal hij er wel anders over denken.

Maar Arno was er niet anders over gaan denken. Nee, bij iedere gelegenheid die zich voordeed, had hij het over 'die baby' of over 'jouw kind'. En hij was ook niet meegegaan naar zwangerschapsgym op die laatste avond. Al-
lemaal stelletjes en zij zat alleen...

Hij zou het toch niet expres doen? Haar ook nog in haar eentje een bevalling laten opknappen? Maar ja, dat was niet erg redelijk gedacht. Toen hij in die arrenslee stapte, was er met haar nog niks aan de hand geweest. Hoewel... Ze realiseerde zich opeens dat ze de hele ochtend al zo'n vreemd gevoel in haar buik had. En geen trek in eten. Ze hadden natuurlijk nooit naar de kerstmarkt moeten gaan. Maar ja, Benny wilde het zo graag...

"We zijn er," verklaarde de kerstman zacht. "Lukt het?" Ze schudde haar hoofd. "Even deze wee afwachten."

Hij keek haar bezorgd aan. "Ik haal een rolstoel."

Hij liet de auto voor de ingang staan en rende naar binnen. Ondanks de pijn kon Inge een glimlach niet onderdruk-

ken. Wat een koddig gezicht, zo'n dravende kerstman. Even later was hij terug met een verpleegster en een rolstoel. Voorzichtig hielp hij haar uit de auto. Inge wilde hem bedanken, maar ze sloeg dubbel van een nieuwe pijnscheut.

“Laat maar, mevrouw Dubbeldam. Ik pas wel op Benny.” Inge schudde zacht kreunend haar hoofd. Nee, ze mocht Benny niet aan een wildvreemde man toevertrouwen. Wie weet wat hij allemaal met het kind van plan was!

Alsof hij haar gedachten raadde, glimlachte de kerstman: “Ik ben Sander Uithof. Ik ben leraar bij Benny op school.” “Ja mam,” knikte Benny. “Het is de meester van groep 6.” “Oh,” prevelde Inge verward. “Ik heb je toch liever bij me.”

“Dat lijkt me niet zo verstandig,” verklaarde de verpleegster resoluut. “Het kind loopt bij een bevalling echt in de weg.”

“Ik neem Benny wel mee terug naar de markt,” stelde de kerstman voor. “Dan kan hij me helpen.” En hij gaf haar geruststellend een kneepje in haar arm.

Inge keek naar hem. Naar zijn felgroene ogen die haar trouwhartig aankeken. “Bent u écht...” begon ze, maar op dat moment sijpelde er opeens een warm straaltje langs haar benen.

“De vliezen zijn gebroken,” constateerde de zuster zake-lijk. “U gaat nu direct zitten, dan rijden we naar de verloskamer.”

Ze duwde Inge vastberaden in de rolstoel en reed meteen weg.

Kerstman Sander bleef heel even staan kijken. Toen pakte

hij Benny bij de hand en liep hen achterna.

De zuster hield er een stevig tempo op na en hij haalde hen pas bij de deur van de verloskamer in.

“Wat moet u nu nog?” vroeg de zuster met een argwanende blik op zijn felrode kerstman-outfit. “Bent u de vader?” Sander schudde zijn hoofd. “Nee, maar ik wil nog even iets tegen mevrouw Dubbeldam zeggen.”

“Hmmm...” bromde de verpleegster, maar zij draaide de rolstoel toch een kwartslag om.

“U hoeft niet ongerust te zijn over Benny. Ik blijf hier op de gang met hem wachten tot zijn vader er is.”

“U kunt beter mijn ouders bellen. Benny weet het telefoonnummer wel. Dan hoeft u... Oh... Oh...” Haar gezicht vertrok in een pijnlijke kramp.

“Hoog tijd,” verklaarde de zuster kordaat. Ze reed Inge naar binnen en sloeg de deur met een klap voor Sanders neus dicht.

* * *

Tien minuten later lag Inge op het verlosbed te persen alsof haar leven ervan afhing. Om haar heen was het een drukte van belang. Een arts, een paar assistenten, verpleegkundigen, steeds weer zag ze vreemde gezichten boven zich.

“Pers maar rustig,” zei een stem.

“Het gaat uitstekend,” klonk een andere.

“Daar komt wat aan!”

“Goed zo!”

Een schop in haar buik, een vlijmende pijn en toen leegte.

Intense leegte.

Meteen daarna begon er een baby te huilen. Hoog, jammerend, krijsend.

“Een dochter, mevrouw Dubbeldam. Gefeliciteerd!”

Een dochter. Ze had een dochter...

Ineens lag er een warm glibberig wezentje op haar buik. Een rimpelig kindje met een wijd open krijsend mondje en oogjes die verwilderd om zich heen keken.

‘*Neem maar mee, zuster!*’ gilde een harde stem in haar hoofd. ‘*Neem maar mee, hoor. Gooi maar bij het vuilnis. Ik hoef haar niet!*’

Voorzichtig trok Inge het baby’tje naar zich toe. Intens teder kuste ze de kleine vingertjes en het neusje.

‘*Neem maar mee!*’ krijste de stem in haar hoofd. ‘*Weg ermee!*’

“Ik hou van je, kindje,” fluisterde Inge in het oortje. “Mama zal altijd voor je zorgen, hoor. Ik laat jou niet in de steek!”

‘*Weg! Weg!*’ klonk het in haar hoofd.

Twee handen grepen de baby vast en wilden haar van Inges buik tillen.

“Nee!” gilde Inge. “Blijf af! Dit is MIJN kind!” En ze trok haar dochtertje beschermend dicht tegen zich aan.

De verpleegster schrok ervan. “Rustig maar, mevrouw Dubbeldam. Ik ga haar immers alleen maar even wassen. U krijgt haar zo weer terug.”

‘*Op de vuilnisbelt ermee!*’ schreeuwde de stem in Inges hoofd.

“Ik... ik wil haar nog even vasthouden. Ik...”

“Dat begrijp ik best, maar de kleine koelt zo af. Ze krijgt

wat kleertjes aan en dan komt ze meteen terug. Heus, dat beloof ik u.”

De verpleegkundige veegde voorzichtig een springerige lok van Inges gezicht en zag de tranen die over haar wangen stroomden. Ze viste een tissue uit haar zak. “Stil maar,” troostte ze. “Het is ook ellendig dat uw man er niet op tijd bij kon zijn. Zal ik koffie brengen?”

Inge schudde haar hoofd. Nee, geen koffie.

“Thee?”

“Ik heb nergens zin in.”

“Dan breng ik een lekkere warme kop soep. Dat hebt u nodig. Maar eerst de baby.” Ze keek Inge aarzelend aan.

“Mag ik haar nu meenemen?”

Inges gezicht betrok. “Goed, maar ik wil haar zo gauw mogelijk weer terug.”

“Tuurlijk.” De zuster glimlachte troostend.

Met een wild kloppend hart keek Inge haar na. Zo was zij zélf ook weggedragen, jaren geleden. Maar haar moeder had háár niet meer terug willen zien. Zij, Inge, was verstoten. Als een afgedragen oude jurk was ze weggedaan door de vrouw die haar moeder was...

Hoe kon dat toch? Hoe kon een moeder haar kind wegdoen? Die vrouw had toch ook maanden een baby in haar buik gevoeld? De zachte schopjes en dat vreemde kriebelende gevoel uit de begintijd... Dat had zij toch ook allemaal meegemaakt?

Maar háár moeder was blijkbaar niet van haar gaan houden en had haar zo snel mogelijk weggedaan. Waarom dan toch? Was zij, Inge, dan zo weinig waard?

Er liep alweer een traan over haar wang en Inge veegde

hem haastig weg. Het was zo zinloos om te huilen over iets wat al zo lang geleden was gebeurd.

Er kwam een andere zuster om Inge te wassen en die bracht haar daarna met bed en al naar de kraamafdeling.

In het hoekje bij het raam stond een glazen minibedje op wieltjes. Inge werd helemaal blij. Haar kindje. Daar lag haar kindje!

“Zuster? Mag ik haar even gezellig bij me hebben?”

“Natuurlijk, ik pak haar voor u.”

Voorzichtig nam Inge het tere hoofdje in de holte van haar arm. Wat een schatje. Wat een ontzettend lief babytje! Het was toch onvoorstelbaar dat iemand zoiets liefs zomaar weg kon doen? Zo’n hulpeloos wezentje. Daar wilde je toch alleen maar goed voor zorgen? Er kwamen nieuwe tranen in Inges ogen. Wat had er aan haar gemankeerd, toentertijd? Waarom hadden ze haar als een versleten meubelstuk...

“Inge, meisje!” klonk opeens een harde stem. “Dat was schrikken.” Inge herkende het geluid meteen. Daar was mam. Mam met pap.

Moeder gaf Inge een kus en zag op hetzelfde moment het kindje liggen. “Kijk toch eens Herman,” riep ze verheugd.

“Ons kleinkind! Mag ik haar even vasthouden?”

Ze wachtte niet op antwoord, maar trok de baby kordaat uit Inges armen. “Herman! Ze heeft helemaal jouw ogen, zie je wel! Wat een lieverdje.”

Het kindje had zo rustig bij Inge gelegen, genietend van haar warmte en aanwezigheid en nu... Het gezichtje betrok van die plotselinge schelle stem, het mondje ging open en een fel babygehuil weerklonk over de afdeling.

“Hè mam,” zei Inge verwijtend. “Doe toch niet altijd zo druk.”

“Nou nog mooier,” was het antwoord. “Ik ben alleen maar enthousiast. Dat is toch logisch als je dochter een kind gekregen heeft?” En zonder overgang liet ze erop volgen: “Vooruit Herman, hou jij haar nu maar even vast.”

Het krijsende kind werd in de armen van de wat oudere man gelegd, die zich tot dan toe wat op de achtergrond had gehouden. Onwennig keek hij naar het rood aangelopen hoopje mens en zodra hij met goed fatsoen kon, legde hij de baby weer bij Inge neer.

“En?” vroeg moeder. “Hoe heet ze?”

“Maria.”

“Maria? Hoezo Maria? Ik had toch eigenlijk wel verwacht...”

“Kom, kom Sofie,” mompelde haar man.

“Nou, ik mag toch zeker wel...”

“Dit is niet het juiste moment, Sofie. We moesten anders maar weer eens gaan. Inge ziet er moe uit.”

“Nou, ik vraag me af wat Arno daar van zal zeggen. Hij...”

Moeder stopte abrupt met praten en keek om zich heen.

“Waar is Arno eigenlijk?”

Er kwam een verdrietige glans over Inges gezicht. “Ik weet het niet. We konden hem niet bereiken.”

“Hoezo niet bereiken? Het is toch zaterdag?”

Er ging een schok door Inge heen. “Benny!” schrok ze en haar stem klonk verschrikkelijk ongerust. “Benny! Hebben jullie Benny al gezien?”

“Ja hoor,” antwoordde haar vader geruststellend. “Die zit

op de gang met een kerstman. Ik zal hem wel even halen.” Hij draaide zich om en liep het zaaltje uit.

Amper een minuut later huppelde Benny naar binnen. Inge zakte opgelucht terug op haar kussen en deed heel even haar ogen dicht. Met Benny was alles goed en ze had er een gezond dochtertje bij.

“Wat leuk!” riep Benny in haar oor. “Is dat mijn broertje?”

“Je zusje,” lachte Inge en ze trok Benny een paar tellen dicht tegen zich aan. “Ze heet Maria.”

“Kan ze al voetballen?” vroeg Benny.

Inge schudde haar hoofd. “Nee, dat zal nog wel een poosje duren.”

“Jammer,” vond Benny en op zijn gezicht stond duidelijk te lezen dat hij een fikse teleurstelling te verwerken had.

Inge glimlachte. “Ze wordt gauw genoeg groot.”

“Maar het is een meisje,” mopperde Benny. “Die kunnen er niks van.”

“Best wel! Meisjes kunnen net zoveel als jongens.”

“Hmmm...” bromde Benny.

“Je mag haar wel een kusje geven,” stelde Inges moeder voor.

Benny keek zijn oma vol afschuw aan en hij nam niet eens de moeite om te reageren op zo’n gekke opmerking.

Hij was toch zeker al veel te groot voor dat kleffe gedoe?

“Kom Sofie,” zei Inges vader. “We gaan weg. Inge meid, sterkte en tot vanavond.”

“Maar Herman, ik vind het juist zo...”

“Benny gaat met ons mee,” viel vader haar in de rede. “Hè Ben? Jij moet opa helpen met het konijnenhok.”

“Gaaf!” juichte Benny en aan opa’s hand huppelde hij het zaaltje uit.

“Nou,” prevelde Inges moeder en er lag ineens een warme klank in haar stem. “Dan ga ik ook maar. Rustig aan doen meisje en je nergens zorgen over maken. Benny is bij ons in goede handen.” Ze drukte voorzichtig een kus op Inges voorhoofd en aaide met haar vinger over het babyneusje.

“Maria,” mompelde ze, terwijl ze zich omdraaide.

“Dag mam,” fluisterde Inge.

Mam... Mam en pap...

Ze waren altijd lief voor haar geweest. Hadden haar verzorgd en gekoesterd, terwijl haar echte moeder...

Als het aan mam gelegen had, was ze het nooit te weten gekomen. Dat vreselijke...

Hoi dagboek!

Er is iets superfijns gebeurd! Eergisteren zijn Arno en ik naar een hotelletje gegaan. Ergens op de Veluwe. We zijn er samen in de auto heen gereden. Ik was meteen helemaal blij toen we aankwamen. Zo leuk, zo romantisch. Een oud boerderijtje met van die grappige keitjes voor de deur. 's Avonds hebben we buiten gegeten, op het terras achter het hotel. Niks bijzonders, zul je zeggen, maar dat was het wél. Ik had mijn ijsje op en ik zat net naar een hondje te kijken. Een zwart beest met een wit beffe onder zijn kin. Een vuilnisbakje.

“Inge?” zei Arno opeens. “Doe je ogen eens dicht.”

Ja, dat moet je natuurlijk niet zeggen, als iemand heel ergens anders naar zit te kijken. Ik draaide me om en ik

zag nog net hoe Arno een doosje in zijn zak moffelde. Een bruin doosje met een felrood strikje erop.

“Hè?”

“Ogen dicht.”

Ik deed mijn ogen dicht en wachtte. Zijn hand streek zachtjes over die van mij en gleed daarna door mijn haar.

“Inge?” fluisterde hij in mijn oor. “Inge? Wil je met me trouwen?”

Ik voelde iets hards onder mijn vingers en ik deed mijn ogen snel open. Daar was het bruine doosje!

Voorzichtig peuterde ik aan het strikje. Gek, mijn handen bibberden opeens heel erg. Pas na een tijdje kreeg ik het los. Ik klapte het dekseltje weg en woelde met mijn vingers onder de gele watjes. Iets hards. Koud en hard. En rond...

“Arno! Wat een prachtige ring.”

Arno sloeg zijn arm om me heen en fluisterde: “Vind je ’m mooi?”

“Hij is prachtig en Arno...”

“Ja?”

“Ja.”

“Wat ja?”

“Ja! Ik wil graag met je trouwen.”

Hij keek opeens zo blij, zo verschrikkelijk blij! En ik voelde me net zo! Hij en ik. We zouden voor altijd bij elkaar horen. Voor altijd gelukkig zijn!

Hij tilde me op en droeg me dat hele eind naar boven. Hij is zo sterk, zo knap. Hij legde me op het bed en toen...

Nou ja, je snapt wel wat er toen gebeurde.

Oh, ik voel me toch zo heerlijk. Zo super! Mijn leven kan niet meer stuk!

Ja, die dag was ze nog vol vertrouwen geweest. De toekomst zag er immers zo stralend uit. Maar een paar dagen later zweefden er al kleine witte wolkjes in die heldere blauwe levenslucht.

Hoi dagboek,

Ik snap niks meer van mam. Vanmorgen heb ik het haar verteld. "Ik ben toch zo gelukkig mam, Arno heeft me gevraagd! We gaan trouwen."

"Wat een onzin nou," bitste mam. "Waarom moet je je meteen zo vastleggen? Jullie kunnen beter een tijdje gaan samenwonen."

"Samenwonen? Maar daar is toch niks aan. Ik wil..."

"Als het mis gaat tussen jullie zit je met zo 'n rompslomp."

"Maar mam, wie denkt er nou aan misgaan? We houden van elkaar!"

"Ja, dat zeggen al die stelletjes, Inge. En dan gaat het fout. Eén op de vijf huwelijken eindigt met een scheiding."

"Daar geloof ik niks van. Mam! Toe nou, mam! Het lijkt me zo heerlijk om de bruid te zijn."

"Meisje, neem van mij een goede raad aan. Denk er nog eens rustig over na."

"Maar in de bruidswinkel in Hilversum heb ik zo 'n prachtige jurk zien hangen! Gebroken wit met lovertjes en een eindeloos lange sleep..."

"Ik wil er niks meer over horen, Inge. Het gebeurt niet."

"Maar mam, waarom niet? Vind je Arno niet..."

"Arno is een beste jongen, daar gaat het niet om. Jullie zijn gewoon nog veel te jong."

"Maar mam, ik ben bijna twintig!"

“Precies, dat bedoel ik nou. Je bent amper negentien.”
En toen wou ze er niet meer over praten! Wat moet ik nou,
dagboek?

Inge wist nog goed hoe ze zich die dag gevoeld had. Ze begreep absoluut niet wat haar moeder opeens bezielde. En pap was het met mam eens. Dat was nog het allerergste.

Maar Inge was geen vrouw om bij de pakken neer te gaan zitten. Kordaat was ze zelf naar het gemeentehuis gestapt. Er was niet zoveel nodig om te kunnen trouwen. Een uittreksel uit het persoonsregister kon ze meteen al meenemen en daarna schreef ze een brief naar Maastricht, waar ze geboren was. Ze liet de post naar het adres van haar vriendin Karin sturen. Dan hoefde mam er niet meteen van te weten.

Op een stralende dag in maart schoof Karin haar een enveloppe toe. “Hier Ing. Post van de gemeente Maastricht.”

Inge had de enveloppe opengescheurd en haar ogen gleden over de tekst van haar geboortebewijs.

“Hé, moet je kijken, Karin. Ze hebben me het verkeerde gestuurd.”

“Meen je dat nou?”

“Ja, kijk maar. Er staat een hele andere naam. Bastra. Inge Maria Bastra.”

“Ja, dat lijkt zelfs niet eens op Vreeswijk.” Karin pakte het papier aan. “Klopt de geboortedatum wel?”

“Ja, 3 juli en het jaar is ook goed.”

“Geboren Bastra, Inge Maria,” las Karin hardop. “Doch-

ter van Bastra, Maria, zonder beroep, wonende te Amersfoort. Vader onbekend.”

“Gek hè?” zei Inge.

“De aangifte is gedaan door: Elza Naters, oud 35 jaar, directrice.”

“Laat nog eens zien?” vroeg Inge.

Karin draaide het blaadje om en gaf een gil. “Nee! Kijk nou toch!”

“Wat?”

“Er staat wat in de kantlijn. Lees zelf maar.”

Inge nam het blaadje van Karin over en las: “Op 25 september geadopteerd door Vreeswijk, Herman en Vreeswijk-de Groot, Sofie.”

Vol ongeloof las Inge het regeltje telkens weer over. Geadopteerd...

Zij, Inge, was geadopteerd? Maar dat kon toch niet? Nee, dit moest een vergissing zijn!

“Ik denk dat ik opeens weet waarom je moeder niet wilde dat je ging trouwen,” verklaarde Karin zacht. “Ze wou natuurlijk niet dat jij erachter kwam dat...”

Inge was op de grond gezakt met haar geboortebewijs dicht tegen zich aan.

Geadopteerd? Pap en mam waren haar échte ouders niet? Onmogelijk!

Toen ze weer naar het velletje keek, zag ze opeens het geboorte-adres. Huize Zilverschoon, stond er.

Ze was geboren in Huize Zilverschoon in Maastricht en haar echte moeder had haar zo snel mogelijk bij het vuilnis gezet...